

BOBORY ZOLTÁN

Abélard hajnali imája, Héloise-re gondolva

Mint ahogy te vagy nekem
oly régóta már,
szeretnék múzsád lenni
néhány percre bár...

Homlokon csókolni, hosszan,
érezni finom bőrödöt,
hajad illatát s a bátorítást...
Lehunyt szemed pillájának
rezdülését arcomon, ahogy
füled felé közelít ajkam...,
hogy végigjárja azt, s közé
szorítsam fülcimpádat,
vágyad jelét remélve:
érezzem tested szelíd,
finom rándulását,
tovább;
ajkadig, mely szétnyílván
várja, hogy megcsókoljalak
a nyelvek buja játékával,
mint mikor gyermekek fogódnak
össze szertelen...

Szeretném érezni nyakadon
szíved hevülő dobbanását,
kezed érintését, ahogy
fejemet melleid felé nyomja,
hogy ráborulva érezhessem
keményedő mellbimbódat.
S halljam fülemben sóhajtásodat,
tovább...

Ágyékkod, mint békés völgy
hegyek közt járónak
egy kis pihenés, ahova
arcomat szoríthatom.
Hogy erőt kapjak öled melegében,

míg kezem átnedvesedett
ruhádhoz ér –
tovább!
És érezni szeretném, ahogy
csípőd megemelkedik,
szabaddá téve az utat ujjamnak
s kiszáradt számban
remegő nyelvemnek.
Tovább...
Vállamon szeretném érezni
két combodat, hogy aztán
hajamat markolva arcodhoz
húzz, s hátamon átfonva
remegő lábaidat hátra vetett
fejjel engedd, részegülten,
hogy fölemelhesselek,
s két szemed fényét látva
az ágyhoz vigyelek, ahol
az elsötétülő világ bennünk
morajlani kezd, a lélek és a test
elvakító, erőnket veszejtő
feltámadásáig, Ámen

A gárda veteránjának panaszai

Előre ország népe...
a rosseb egye meg,
hogy is van tovább?
Ezek tehetnek róla,
lassan mindent elfelejtek.
Pedig mennyit énekeltük!
És micsoda ünnepek voltak...!

Hej, az ifjúságunk!
Mi még tudtunk élni!
Terveztünk , három, öt évre!
Uram-Atyám, Istenem...
Jajj, miket beszélek?
Itt megzavarodik az ember.
Tegnap is imádkoztam!

Bezzeg régen! Az éjszakák...
a nótázások, fiatal elvtársnők!
Zengett a *Moszkva-parti esték...*,
... Már az sem jut eszembe!
És nincs igazán időm semmire.
A TV? *Ezek* mérgeznek mindent!
Szent jobb... Mária országa... pedig

micsoda műsorok voltak!
Lehetett róluk beszélni
a szemináriumokon. Vitázni...
Ha *ezek* azt tudnák?
Azt sem tudják ki volt Lenin.
Kérdezd csak meg tőlük:
Tudnak e verset Majakovszkijtól?

Persze, hogy beleöregszünk!
Lehugyoztam én akkor a nadrágomat?
Orvoshoz kellett járni?
Vadásztunk, meg utazgattunk.
Hej, a Krasznaja Plosagyi!
Azok a bárisnyák,
és jajj, a fenséges vodka!

Ma is érezhetném a számban,
de *ezek* mindent elvettek...
„letörnek népet és hazát...”
és igen, elvtársak:
„ellenünk tört a kény uralma”.
És folyton-folyvást le akarnak
kenyerezni minket. Árulók!

De jönnek majd a győzelem napjai!
Jön a mi ifjú seregünk!
És mi, hű veteránok
vezetjük őket, vezetjük a harcot...
elöl a vörös Csepel...
... ki is felel majd neki?
Hát nem elfelejtettem ezt is?

Ádám szavai a féltékenykedő Évának

Na, kis Cicám, most te figyelj ide!
Nem gondolod, hogy egy elefántnak hinni
inkább, mint nekem, ki hoztam némi áldozatot,
dőreség, és feszültséget hoz a mi édenünkbe?
Nem vagy te túlzottan féltékeny, kis Macskám?

Ha én mutogatok valamit, az nem a bordám
darabjának a sebhelye... csak meg ne bánjam
azt – mint írod –, hogy belőlem létezhetsz.
Túlságosan eleven részként, amúgy feleségesen...
Ki észre sem veszi, mit mutogatok ily hevesen.

Ülj csak mellém, szófogadóan és alázatosan,
és vedd észre testrészem világos jeleit,
amit fekete hajtincsed, kecses lábad látványa,
szemed vágyakozása vált ki bennem, véremben.
A kígyó pedig az én „emberem”, nincs szavam,

hogy le tudnálak venni gyönyörű lábadról.
Amit mindenki dicsér, vágyakozik ölelése után?
Félek, hisz gyöngé nő vagy. Elég talán egy alma,
hízogó, bókoló szavak, és máris mehet Ádám.
Ezért a sok ránctalanító krém, meg balzsam?

Halljam: engem akarsz te igazán és örökre?
Mert ha így van, rálépek a satnya kígyó farkára,
te meg simulj hozzám, hajtsd vállamra fejed,
amiről oly sokat álmodom, hadd sűgjam füledbe:
két izmos combom között vár az édenen túli öröm.

Mi lesz a jutalmam, mondd, te kis doromboló?
Lesz-e majd valakinek fölöttünk hatalma?
Ha fűágyra fektetlek, lesz-e olyan erő bennem,
hogy a nyári, langyos szélben, zsebongásban,
elröpíthetlek a gyönyör örökkévalóságába?

Mert ez az örökre szóló vágyam: és inkább
azt fogom a fejedhez vágni, hogy miért nem előbb
jutott eszedbe engem bűnbe vinni. Vadmacskám!
Leszek-e számodra örökre a teremtés koronája?
Na, hagyjuk ezt te kis hazug. Sose voltam. Te igen...

Birka-ének

Jééé, de piszkos ez a világ, jééé!

Az enyém csak? Vagy mindenkié?
Csak sajnálnám, ha így lenne – csak...
Csakis a kis csokis szájú gyerekek miatt.
Miattuk – Ha ezt látta volna ükapjuk!
Ami neki járna, mi kapjuk, meg ők.
Bekapjuk mindig a legyet. Be.
Beee- mondjuk, mint a birka bá.
A kos. A legbölcsebb firkás birka.
Irkányi adat van arról, hányszor
szolgált a szaporulatot. A nyájnak.
Báránya lett a sok juh-anyának.
Örömükre. Tükre a kos-vágynak.
Könnyű, nincs szükség nászi ágyra...
Állva, a legelő közepén. Megyen.
Megy a juhász a számaron, nézi.
Né, mit látnak szemeim! Hej, Rézi!
Csak menjek haza – lesz nemulass!
Juhászos, nem uras. Mint itt e...

Nem is olyan piszkos ez a világ – jeee.

Sőt, tök jó. Mondja minden toklyó
a szorgos kosnak. Tök jó... beee.

